

005 Peus de plom

Estrenaves sabates aquell matí de tardor; o d'hivern, no ho sé, ja no puc diferenciar les estacions. Surto al parc i camino sobre la gespa humida, freda, distant. De vegades ens assèiem en aquell banc de fusta podrida, vella, artificial; i esperàvem arribar el cant de les orenetes. Ara sóc jo sola, que les espero.

I segueixo caminant.

Sabates de cuir, vermelles, amb cordons d'un granat intens, rubí brillant. Semblaves una nena petita, un record tranquil d'estiu i de platja, el bressol primigeni d'una metàfora. Recordo quan t'acaronava els cabells. Ens fèiem trenes. Les roques de l'escullera foren testimonis eterns de la nostra dansa frenètica, del caliu del nostre cor i l'ardor dels nostres llavis. Ara miro el mateix paisatge que aquells dies, el sol contra l'aigua em remou els pensaments.

Ens vam dir adéu aquell dia. Tu estrenaves sabates i pulmons, i jo fingia no veure les marques abruptes de l'operació al teu cos. Somreies, somrèiem. Potser encara no sabíem res, però molt en el fons ens temíem que no poguessis superar aquell entrebanc que la vida et donava. M'agafaves ben fort de la mà i passejàvem plegades pel port. Feia dia de vent i el cabró de les carboneres s'enlairava i udolava, invisible, penetrant pels nostres narius.

Tinc encara present la fredor de les claus a les meves mans, mentre tractava d'obrir la porta de casa meva, i rebia una trucada. Tornaves a ser a l'hospital. El teu cosset diminut no havia pogut suportar els sotracs d'aquell nou òrgan que, rebel, lluitava per sortir-se'n.

Vas intentar lluitar? N'estic convençuda, no eres pas d'aquelles persones que queien sense més, que es deixaven arrossegar pel pas de la tempesta; però tot i així no devia ser fàcil per tu, que et delies per la vida, veure com era precisament el teu propi cos que t'impedia de fer-ho. Hi penso mentre passejo

per les roques de la platja, punxegudes, que se'm claven a les sabates; i sento la fredor marina a la punta dels dits, l'aire em solca els cabells, els entortolliga i humiteja. Semblen vius, em parlen: volen frenar-me i tornar-me cap a la sorra, però jo ja ho tinc clar, ara ho veig molt bé. De fet ho tenia clar, les dues ho teníem, des del primer petó que ens vam fer, aquí precisament, al roquissar de la platja.

Miro, ben avall. L'aigua es belluga furiosa, fosca, desafiant. Em mira i es pregunta què pretenc. Tanco els ulls, el cor em bateja amb força, tota jo m'estremeixo. Un instant que pot canviar-ho tot. I m'assec a les roques, tot deixant que el vent em refredi les llàgrimes. Em miro les mans, rogenques pel fred. Giro el cap, allà al fons, la ciutat, -la vida- m'esperen.

Sol i de Dol